U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. B. F.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2006, č. j. KÚOK/38865/2006/OSV-DS/7178/SD-67, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 4. 2009, č. j. 38 Cad 6/2008 – 96,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též„stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti výroku II. shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Tímto výrokem krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel namítá, že mu nebyla uznána žádná náhrada nákladů řízení s pro něj nepochopitelným odůvodněním, že mu údajně žádné náklady nevznikly (záhadou pro něj zůstává např., jak cestovat na soudní jednání z místa jeho bydliště do Ostravy a zpět, aniž by mu vznikly náklady, atd.). Stěžovatel dále výslovně uvádí, že není schopen kvalifikovaně posoudit zda kromě výše zmíněné vady, která sama o sobě asi nezakládá důvod k podání kasační stížnosti, není toto řízení či rozhodnutí stiženo jinou vadou, když s z věcným odůvodněním zrušení jím napadeného správního rozhodnutí se ztotožňuje, nezbývá mu než z procesní opatrnosti podat včasnou kasační stížnost, společně se žádostí o přidělení advokáta, který doporučí další postup v této složité věci., když jsou tentokrát všechny možnosti otevřené a žádný další postup není předem vyloučen.

Krajský soud usnesením ze dne 22. 9. 2009, č. j. 38 Cad 6/2008 – 111, stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupce z řad advokátů neustanovil s odůvodněním, že podle jeho názoru kasační stížnost směřovala jen proti výroku o nákladech řízení, a je tedy nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s., a tato nepřípustná kasační stížnost zjevně

nemůže být úspěšná. Stěžovatel proti tomuto usnesení podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 21. 4. 2010 č. j. 3 Ads 5/2010 – 122.

Nejvyšší správní soud se v nyní projednávané věci nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, jelikož pouze na základě procesně projednatelné kasační stížnosti je možno se jí zabývat též věcně. K tomu je třeba nejprve uvést, že stěžovatel zjevně vycházel z poučení, obsaženého v napadeném rozsudku krajského soudu, v němž je uvedeno, že proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost.

Podle ustanovení § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) platí, že kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřípustná. Zákonné vymezení pojmu „náklady řízení“ obsahuje ustanovení § 57 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se jedná zejména o hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, soudní poplatky, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady spojené s dokazováním, odměnu zástupce, jeho hotové výdaje a tlumočné.

Nad tento rámec považuje soud jako podstatné zdůraznit, že ve správním soudnictví platí zásada, podle níž si náklady řízení hradí každý z účastníků sám (§ 59 odst. 1 s. ř. s.). Současně je však zapotřebí vycházet z toho, že soudnictví představuje jednu z funkcí moderního státu. Právo na soudní ochranu je ústavně zaručeno a jeho záruky plynou rovněž z mezinárodního práva (viz zejména čl. 6 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Podústavní právní úpravu proto nelze vykládat tak, aby přístup k soudu (byť i jen potenciálně) znemožňovala (denegatio iustitiae). Tyto překážky nesmí existovat ani v rovině organizační, ani v oblasti finanční.

Účastník řízení má zaručenu dostatečnou ochranu proti případnému svévolnému postupu krajského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti, podané proti ve věci – viz kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze podat kasační stížnost (mimo jiné) i pro jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 - 53, či rozsudku téhož soudu ze dne 17. 5. 2007, č. j. 6 Ads 62/2007 - 41, je rozhodnutím o nákladech řízení nejen rozhodnutí o povinnosti nahradit druhému účastníkovi náklady řízení, ale též rozhodnutí, jímž krajský soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, a proto je kasační stížnost směřující jenom proti takovému výroku nepřípustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s.

V dané věci je tedy klíčovou právní otázkou, zda stěžovatelova kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 38 Cad 6/2008 - 96, směřovala pouze proti výroku o nákladech řízení, nebo zda se stěžovatel kasační stížností domáhal zrušení tohoto rozsudku krajského soudu, kterým bylo k jeho žalobě zrušeno rozhodnutí žalovaného, tj. zda usiloval o to, aby rozhodnutí žalovaného bylo ponecháno v platnosti. Při posuzování této otázky Nejvyšší správní soud vycházel z obsahu kasační stížnosti stěžovatele, a to i v kontextu s průběhem soudního řízení, tedy nejen z jejího formálního označení. Předně je nutné zdůraznit, že stěžovatel podal kasační stížnost proti rozsudku

krajského soudu, kterým bylo k jeho žalobě zrušeno rozhodnutí žalovaného poté, co věc byla krajskému soudu vrácena Nejvyšším správním soudem se závazným právním názorem, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem. Dále Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel nejen že brojí pouze proti výroku o nákladech řízení, ale zejména též výslovně uvádí, že se ztotožňuje nejen s tím, že krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, ale i s věcným odůvodněním uvedeným v rozsudku. Tyto okolnosti spolu s vyjádřením, že podává kasační stížnost pouze z procesní opatrnosti, jednoznačně svědčí podle Nejvyššího správního soudu o tom, že jediný výrok proti kterému stěžovatel brojí je výrok, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a tedy výrok o nákladech řízení. Každý jiný závěr by byl v rozporu s obsahem kasační stížnosti a s tím, čeho se stěžovatel domáhá.

Protože kasační stížnost směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná a soud je povinen ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout. Kasační stížnost je tak výslovně vyloučena z meritorního přezkoumání.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že musel kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d), § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.].

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu